

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Ondřeje Sekvarda a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **AS ZIZLAVSKY v. o. s.**, se sídlem Široká 36/5, Praha 1, zastoupený Mgr. Jiřinou Chmelovou, advokátkou se sídlem Nad Dědinou 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti České republiky**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 23. 11. 2017, č. j. MSP-34/2017-ORA-ROZ/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze z 20. 11. 2018, č. j. 11 A 51/2018 - 78,

t a k t o :

I. Rozsudek Městského soudu v Praze z 20. 11. 2018, č. j. 11 A 51/2018 - 78, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 23. 11. 2017, č. j. MSP-34/2017-ORA-ROZ/3, a rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 27. 5. 2017, č. j. MSP-203/2016-OINS-SRIS/5, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 23 646,23 Kč a o kasační stížnosti částku 9114 Kč, vše k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiriny Chmelové do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze označeným v záhlaví (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí ministra spravedlnosti, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného z 27. 5. 2017, č. j. MSP-203/2016-OINS-SRIS/5 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč za správní delikt podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o insolvenčních

správčích“). Toho se měl žalobce dopustit tím, že ačkoli ve své žádosti o zápis provozovny podle § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správčích, doručené ministerstvu dne 30. 6. 2016, uvedl místo Plzeň, V Rolích 527/18a, s úředními hodinami, ve kterých bude vykonávat činnost, a to pondělí od 9 do 15 hodin, jako svou provozovnu, tak dne 26. 9. 2016 v úředních hodinách v době od 9:16 do 9:30 hodin a opakovaně od 12:05 do 12:12 hodin nebyl v této provozovně přítomen žádný z ohlášených společníků žalobce, v této provozovně nebyla přítomna ani pověřená osoba, tedy žalobce v rozporu s § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správčích neuvedl jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách. Ministr se v rozhodnutí ztotožnil s posouzením charakteru zápisu provozovny do seznamu insolvenčních správců (dále jen „seznam“) ze strany ministerstva (i jejího výmazu) jako konstitutivního, když žalobce byl povinen po celou dobu evidence provozovny v ní vykonávat činnost insolvenčního správce v úředních hodinách, stejně jako se závěrem, že jednání žalobce bylo správním deliktem před i po účinnosti nové právní úpravy k 1. 7. 2017. Protože ve stanovených úředních hodinách nebyla v zapsané provozovně vykonávána činnost insolvenčního správce, došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť správní orgány obou stupňů dospěly ke správným závěrům, které byly podepřeny dokazováním, a tyto poté správně právně posoudily. Dospěl k závěru, že není podstatný charakter zápisu v seznamu, ale naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, k čemuž došlo podle právní úpravy účinné před i po 30. 6. 2017, kdy byl upřesněný text vtělen do § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správčích. Insolvenční správce se dopustil správního deliktu jednak tím, že uvedl jako svoji provozovnu místo, kde činnost insolvenčního správce nevykonával, ale i tím, že nevykonával řádně činnost insolvenčního správce v úředních hodinách provozovny zapsané do seznamu. Argumentaci, že v době kontroly šlo již o provozovnu zrušenou, považoval za účelovou, neboť na uvedené adrese byla vykonávána činnost fakticky i v říjnu 2016. Neurčitost do 30. 6. 2017 účinného ustanovení § 36b odst. 1 bod 2 zákona o insolvenčních správčích nebyla důvodem novelizace. Pokud nebyly provedeny všechny navržené důkazy, odvolací orgán se touto výtkou k odvolání žalobce zabýval, pročež k dalšímu dokazování neshledal důvody, neboť provozovna v den prováděné kontroly nebyla dohledatelná a přístupná pro veřejnost.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] V kasační stížnosti proti shora specifikovanému rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“]. Dle názoru stěžovatele nebylo možné do 30. 6. 2017 postihnout jako správní delikt podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správčích nevykonávání činnosti insolvenčního správce v provozovně, to bylo možné až od 1. 7. 2017 na podkladě ustanovení § 36b odst. 2 téhož zákona. Do 30. 6. 2017 bylo možné se dopustit správního deliktu spočívajícího v neuvedení jako provozovny místa, ve kterém insolvenční správce skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách, pouze tedy jednáním spočívajícím ve výkonu činnosti v provozovně, kterou neoznámil ministerstvu. Výklad zvolený soudem umožňuje nepřipustně postihovat jeden delikt podle dvou různých ustanovení zákona a nepřipustně rozšiřuje skutkovou podstatu správního deliktu na jednání žalobce.

[4] Dále byla nesprávně posouzena povaha zápisu provozovny do seznamu jako konstitutivního a otázka vlivu tohoto charakteru na naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 19 odst. 2, § 36 a § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správčích. Soud v napadeném rozhodnutí tuto otázku neřešil s tím, že není podstatná.

pokračování

Jelikož kontrola proběhla již v době, kdy byla provozovna zrušena, nemohlo dojít podle stěžovatele k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, neboť zápis provozovny do seznamu je deklaratorní, což plyne z § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích i z dalších ustanovení. Z téhož ustanovení nelze dovodit povinnost insolvenčního správce v provozovně vykonávat po celou dobu činnost. Ochrana práv třetích osob je zákonem řešena formou povinnosti insolvenčního správce oznámit změnu evidovaných údajů podle § 14 zákona o insolvenčních správcích.

[5] Dále stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť soud se nijak nevyjádřil k námitce neprovedení navrženého výslechu svědka ani nevypořádal argumentaci, že v době kontroly se jednalo již o zrušenou provozovnu, o jejíž výmaz ze seznamu bylo požádáno (shodou okolností) ještě v den provedené kontroly a v níž jinak po celou dobu existence činnost insolvenčního správce řádně vykonávána byla.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že zápis a výmaz provozovny do seznamu je konstitutivní, neboť rozhodující je stav dle seznamu. Deklaratorní povaha zápisu by umožňovala obcházení zákona. Pokud správce nevykonává činnost v zapsané provozovně, dopouští se správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) zákona o insolvenčních správcích porušením § 19 odst. 2 téhož zákona. Novelou zákona účinnou od 1. 7. 2017 nedošlo k věcné změně, neboť do 30. 6. 2017 bylo možné postihnout jak uvedení provozovny, kde činnost správce fakticky nevykonává, tak i nevykonávání činnosti v zapsané provozovně v úředních hodinách. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, neboť soud se s námitkami neprovedených důkazů vypořádal, když dospěl k závěru o dostatečném zjištění skutkového stavu správními orgány.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky spočívající v posouzení jednání stěžovatele podle ustanovení, podle něhož toto jednání nebylo možné postihnout [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že je důvodná.

[10] V první řadě je třeba poukázat na to, že nebyla spornou otázkou, že v době provedené kontroly ze strany žalovaného nebyl v místě evidované provozovny stěžovatele v jím uvedených úředních hodinách dle seznamu zastížen nikdo, jehož přítomnost předpokládá řádný výkon činnosti insolvenčního správce v provozovně. Spornou byla především otázka, zda jinak nesporný skutkový děj bylo možné podřadit za právní úpravu účinné do 30. 6. 2017 pod ustanovení § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích, či nikoli. Jedním z ustanovení aplikovaných napadeným rozhodnutím je § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, které novelou provedenou zákonem č. 64/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 nedoznalo změny. Jeho znění je následující (zvýraznění dodáno):

Na základě písemné žádosti insolvenčního správce se do seznamu zapiše adresa provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat. Ve své žádosti insolvenční správce uvede datum zahájení

vykonu činnosti v provozovně. K žádosti musí být připojen doklad prokazující právní důvod pro užívání místa, v němž má insolvenční správce provozovnu; k doložení právního důvodu pro užívání místa postačí písemné prohlášení vlastníka nemovitosti, ve které jsou prostory umístěny, že s umístěním souhlasí.“

[11] V době kontroly prováděné žalovaným se insolvenční správce mohl dopustit správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích tím, že „v rozporu s § 19 odst. 2 neuve jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách“.

[12] Dne 1. 7. 2017 nabyla účinnosti novela zákona č. 64/2017 Sb. (terminologicky dotčená zákonem č. 183/2017 Sb.), dle níž se materie naposledy citovaná přesunula do § 36b odst. 1 písm. g) zákona o insolvenčních správcích, podle něhož se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že „v rozporu s § 19 odst. 2 a § 5a odst. 4 neuve jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost v úředních hodinách“. Zároveň došlo ke vložení nového ustanovení § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, jež od 1. 7. 2017 zní: „Insolvenční správce nebo obhlášený společník insolvenčního správce, je-li insolvenčním správcem veřejná obchodní společnost, se dopustí přestupku tím, že nevykonává činnost v úředních hodinách sídla nebo provozovny insolvenčního správce“.

[13] Žalovaný je toho názoru, že již dřívější právní úprava umožnila postihnout takový výkon činnosti insolvenčního správce, kdy se v provozovně zapsané do seznamu v úředních hodinách nevyskytoval buď insolvenční správce, nebo jím pověřená osoba. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takovou interpretaci do 30. 6. 2017 účinná právní úprava neumožňovala.

[14] Mezi znaky tvořící součást skutkové podstaty správního deliktu (po 1. 7. 2017 přestupku) je vždy objektivní stránka, objekt a subjekt, u přestupku fyzické osoby je pak třeba zkoumat ještě stránku subjektivní, jež však pro účely nyní posuzovaného správního deliktu není podstatná. Klíčové je pro posouzení nyní vznesené otázky vymezení objektivní stránky. Ta může být naplněna buď konáním, nebo opomenutím. To, jaká forma přichází v ten který případ do úvahy, lze dovodit primárně gramatickým výkladem normy. V nyní aplikované skutkové podstatě správního deliktu je objektivní stránka vyjádřena pomocí výrazu „neuve“. Z použitého výrazu je pak možné případně výkladem dovodit určitý význam, tím však dle soudu nemůže být pro účely právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 význam dovozovaný žalovaným a reprezentovaný výrazem „nevykonává“.

[15] Především je k tomu třeba vzít v úvahu i normu, na niž ustanovení § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích odkazuje, tedy § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, na jehož porušení je uplatnění skutkové podstaty vázáno. Uvedené ustanovení definuje povinnost insolvenčního správce uvést adresu provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat. V žádosti insolvenční správce rovněž uvede datum zahájení výkonu činnosti v provozovně. Žádnou jinou povinnost dané ustanovení nestanoví, porušit lze tedy pouze povinnost „uvést“. Insolvenční správce se pak správního deliktu dopustí tehdy, kdy neuve v žádosti místo provozovny, v níž skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách, nikoli tehdy, kdy jako místo v žádosti uvede takové, v němž činnost skutečně nevykonává. Jakkoli by možná z pohledu žalovaného bylo logické postihnout i podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 jednak neuvedení místa provozovny, v níž je činnost vykonávána, tak i jednání, kdy je místo nahlášeno, ale nejsou dodržovány úřední hodiny pro ně stanovené, muselo by to být jasně vyjádřeno, což v tomto případě nebylo. Možná analogie či hledání smyslu právní normy znamenající rozšíření věcné působnosti nad rámec doslovného výkladu a v konečném důsledku i rozšíření správně trestní odpovědnosti v neprospěch obviněného

pokračování

je pak v příkrém rozporu se zásadou vyjádřenou v čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, resp. čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zásadou *nullum crimen sine lege* (mimo jiné rozsudek Nejvyššího správního soudu z 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014 - 22 (publikovaný jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Argumentace krajského soudu v napadeném rozsudku, že výklad zvolený žalovaným je jediný možný, je pak ve světle právě uvedeného zcela chybná, naopak žalovaný měl užít takovou formu výkladu, která šetří práva adresátů právní normy a jejich legitimní očekávání. Skutková podstata nejen trestného činu, ale i správního deliktu by měla být dostatečně určitá, konkrétní a jednoznačná, aby adresáti právní normy mohli svoje jednání právní normě přizpůsobit (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96, publ. pod č. 1258/2007 Sb. NSS).

[16] To, že výklad zvolený jak krajským soudem tak i žalovaným je zcela chybný a ve snaze postihnout i jednání, jež podle dříve účinné úpravy postihnout nebylo možné, zcela účelový a se shora citovanou judikaturou zdejšího soudu rozporný, pak zřetelně vyvstane především ve srovnání s právní úpravou účinnou od 1. 7. 2017. Lze sice souhlasit s názorem krajského soudu i žalovaného, že došlo k precizaci znaků skutkové podstaty, avšak nikoli k pouhé precizaci, ale i k zakotvení do té doby v zákoně neobsažených skutkových podstat správních deliktů. Skutečnosti, že před 1. 7. 2017 nebylo možné postihnout jednání, jež u stěžovatele postíženo bylo, nasvědčuje nově zakotvené ustanovení § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, jež zcela explicitně dopadá právě na projednávanou věc. Z toho lze dovodit, že podle dříve formulované skutkové podstaty užití žalovaným takové jednání postihnutelné nebylo. Nasvědčuje tomu ale rovněž prakticky z hlediska významu nezměněná skutková podstata správního deliktu (ve smyslu zákona č. 64/2017 Sb.) podle § 36b odst. 1 písm. g) zákona o insolvenčních správcích pracující opět pouze s objektivní stránkou v podobě výrazu „*newvedé*“. Stěží by bylo možné najít smysl nové právní úpravy podle § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, kdyby stejné jednání již bylo možné postihnout podle dosavadní úpravy § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích.

[17] K tomu, že přijetí nové úpravy bylo vedeno mimo jiné účelem zaplnění určitých mezer v dohledové činnosti žalovaného nad výkonem činnosti insolvenčních správců, se ostatně hrdě hlásí i důvodová zpráva, jež mimo jiné v obecné části uvádí v bodech 1.5.2 [*„Současná kontrolní a správně-právní pravomoc ministerstva vyplývající z § 36 a 36b ZIS se totiž nevztahuje k povinnostem při výkonu funkce insolvenčního správce, výbrž toliko k povinnostem, které výkonu funkce insolvenčního správce nutně předcházejí (např. informační povinnosti insolvenčního správce o změnách v podmínkách pro vstup do profese insolvenčního správce nebo povinnosti uvést za provozovnu místo, ve kterém insolvenční správce skutečně vykonává činnost)“*], nebo v bodu 1.6.2 [*„V případě nepřijetí navrhované právní úpravy brozí pro případ obcházení a porušování zákona ze strany insolvenčních správců a porušování povinností při výkonu jejich funkce absence reálné možnosti ministerstva spravedlnosti na tuto závadnou činnost insolvenčních správců dohlížet a sankcionovat ji“*], případně bodu 2.2.2 [*„Dohledový orgán (při přijetí navrhovaného řešení, které počítá s rozšířením jeho pravomocí, resp. s možností dohledu a sankcionování neplnění povinností i tam, kde toto dle stávající úpravy možné není) tak může bezprostředně, a tedy účinně a efektivně, dohlížet a případně sankcionovat pochybení jednotlivých insolvenčních správců“*] argumenty svědčící stanovisku stěžovatele.

[18] Bylo-li smyslem novely posílení dohledových kompetencí žalovaného nad výkonem činnosti insolvenčních správců nejen pro dobu při vstupu do systému, ale i poté při běžném výkonu jejich činnosti, přičemž mělo dojít k postihu dříve nepostížitelných jednání, a výsledkem je mimo jiné zakotvení nové skutkové podstaty správního deliktu podle § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, jediným možným rozumným výkladem je, že do 30. 6. 2017 jednání stěžovatele, jež je popsáno ve skutkové větě, postížitelné nebylo, resp. nebylo možné postihnout nevykonávání činnosti insolvenčního správce v provozovně v úředních hodinách této provozovny. Jakkoli žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že je lichá námitka

stěžovatele, který se domnívá, že po 1. 7. 2017 je jeho jednání postižitelné podle dvou ustanovení - § 36b odst. 1 písm. g) i podle § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, lze poukázat na rozsudek Městského soudu v Praze z 11. 4. 2019, č. j. 6 A 164/2018 - 53 (dostupný v systému ASPI pod č. JUD421884CZ), podle něhož v prakticky shodném jednání jako v nyní projednávané věci shledal naplnění skutkové podstaty právě podle § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném od 1. 7. 2017 samotný žalovaný. I z toho je zřejmé, že jeho argumentace je zcela účelová mající za cíl pokrýt dříve přítomnou mezeru v zákoně výkladem v neprospěch obviněného.

[19] Vzhledem k závěrům uvedeným v bodech [14] až [18] tohoto rozsudku nebylo třeba se dále podrobněji zabývat námitkou spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nevyrovnání se s navrženými důkazy. I tak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že tyto nebyly provedeny s ohledem na interpretaci zápisu (a výmazu) provozovny insolvenčního správce do seznamu žalovaným jako kroku konstitutivní povahy, pročez logicky z pohledu soudu i žalovaného nebylo třeba dále zkoumat navržené důkazy, jež z jejich hlediska nebyly podstatné pro prokázání jinak nesporného průběhu skutkového děje popsáného pod bodem [10] tohoto rozsudku. Ze stejného důvodu pak je nadbytečné zabývat se námitkou stěžovatele týkající se povahy zápisu provozovny insolvenčního správce do seznamu a účelovostí argumentace založené na tvrzení o zrušení provozovny v den kontroly, neboť samotný závěr, že jednání, které bylo stěžovateli kladeno za vinu, nebylo nožné podle tehdejší právní úpravy (aplikovaného ustanovení) vůbec postihnout, je dostačující pro zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních pro nezákonnost. V tomto smyslu není zodpovězení předestřených otázek pro rozhodnutí nezbytné.

V. Závěr

[20] Protože napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky, Nejvyšší správní soud jej zrušil. Důvody, pro něž tak učinil, zde byly již v průběhu řízení před krajským soudem, proto současně zrušil i rozhodnutí žalovaného a ministra spravedlnosti a vyslovil, že se věc vrací žalovanému [§ 110 odst. 1 a 2 písm. a) s. ř. s.]. Ten je vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[21] Protože je Nejvyšší správní soud posledním soudem, který se věcí zabýval, rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti, a to ve shodě s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. podle zásady procesního úspěchu ve věci, který je třeba připsat žalobci (stěžovateli). Náklady žalobce jsou tvořeny soudním poplatkem za žalobu ve výši 3000 Kč a za kasační stížnost 5000 Kč; dále odměnou za 4 úkony právní služby v řízení o žalobě v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání žaloby, účasti u jednání dne 20. 11. 2018 (s ohledem na délku přes dvě hodiny 2 úkony), a za jeden úkon v podobě podání kasační stížnosti v řízení o kasační stížnosti, ve výši 3100 Kč za každý z úkonů podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „advokátní tarif“). Součástí náhrady nákladů je rovněž paušální odměna za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v celkové výši 1200 Kč za řízení o žalobě a 300 Kč za řízení o kasační stížnosti. Žalobce má právo též na náhradu cestovních výdajů zástupkyně žalobce k jednání krajského soudu ze sídla kanceláře na trase Brno – Praha a zpět o délce 416 km s paušální náhradou za ujeté kilometry v sazbě 4 Kč/km podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb. o celkové výši 1 664 Kč a dále náhrada za pohonné hmoty v sazbě 30,50 Kč/l podle § 4 písm. a) téže vyhlášky v celkové výši 799 Kč za cestu vozidlem reg. zn. X o průměrné spotřebě 6,3 l/benzinu/100 km a na náhradu za zmeškaný čas v rozsahu 10 půlhodin á 100 Kč/půlhodina podle § 14 odst. 1 advokátního tarifu. S přihlédnutím ke skutečnosti, že

pokračování

zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k náhradě nákladů též částka odpovídající této dani, podle § 57 odst. 2 s. ř. s., ve výši 3583,23 Kč za řízení o žalobě a ve výši 714 Kč za řízení o kasační stížnosti. Celková výše náhrady, již je žalovaný povinen žalobci k rukám jeho zástupkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, zaplatit, činí 32 760,23 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku, když částka 23646,23 Kč tvoří náklady řízení o žalobě a částka 9114 Kč náklady řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu